

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 222. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518597568/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

Meget, ligesaa forægteligt er det, ej at kunne taale det; saa stræbte jeg ved min Gjenkomst i Dampmaskineriet at antage en rask Holdning; men det lykkedes kun maadelig; thi min Vært, der maae have fundet min pludselige Bortgang noget mistænkelig, fæstede sine store mælkeblaae Øjne stift paa mig, tog Piben af Munden – hvor nødig den end vilde – og sagde med et bredt Smil: „Æ tykkes mi gaa Uen* sier saa bleg ud; æ er ræd, te Maren haar kommen for mange Humle paa Urten.“ Dette Indfald vakre en almindelig Latter, først hos Opfinderen, og dernæst hos det hele Theknægteskab; jeg holdt Miner og stemte i med, hvorhos jeg efter Latterchorets Finale forsikkrede: at min Upasselighed var mere en Følge af Rejsen, end af Punschens Styrke. Flere Gjæsters Ankomst forkortede denne for alle de Andre meget moersomme Scene.

Efterat ogsaa disse havde faaet deres Andeel af den viniliske Nectar, brød hele Selskabet op til Engen. Og her var det da at den Bataille forefaldt, som jeg allerede med Anticipation har beskrevet.

* Dette Hr. Lamnestrups „gode Ven“ erindrer mig om et ligelydende „gode Ven,“ jeg nyligen har seet anbragt i lignende Sammenhæng, og vel heller ikke i meget forskjellig Betydning. Hr. H. v. Buchwald har nemlig i No. 1 af hans „Bilag til Erindringerne“ følgende: – „Det andet Exempel paa *stet* Oversættelse falder nærmest mellem mig og min gode Ven Hr. S. S. Blicher“ – „naar saadanne Fejl ikke mulieres, saa etc.“ (maae nemlig Recensenterne ikke revse andre Oversættere.) Men Fejlene ere disse: 1) S. S. B. har oversat *Invalid* ved *Krøbling*, og 2) det dobbelttydige hôte ved *Vært*, hvor det borde hedde *Gjæst*. Min gode Ven S. S. B. har sagt mig: at han allerede herfor har faaet, og uværgerlig modtaget en lille mundtlig, men høflig *Correx* (det var i en Oversættelse af Hr. v. Buchwalds eget Arbeide „*dernières pensées*“ at hine Fejl vare indløbne). Saa hædrende som S. S. B. sikkerligen vilde ansee Hr. v. Buchwalds Venskab – det grunder sig ellers kun paa to Breve og to Timers Samtale – saalidet forlanger han vel, at dette skal antage *Caracteer* af Hovmesterskab. For saadanne to Fejl – hvoraf den ene egentlig ingen Fejl er, og den anden kun en halv – først at høre et *privatissimum*, og derefter paa publice at udmønstres af Oversætternes *Legion*, eller rettere udpeges som No. 2 blandt slette Oversættere: det er i det mindste ikke venskabeligt. Det tykkes mig forresten sært, at Hr. v. B. nu vil staae ind paa *Recensentvejen* (i Almindelighed deres Tilflugt, der ej kunne komme frem: paa nogen anden); men endnu særere, at just hans gode Venner først maae holde for.

Ak! hvor forandret!

Jeg springer derfor lige til Dansen. – Musikken til denne var tarvelig – een Violin; vor Solospiller, mindes jeg, udmærkede sig mere ved et kraftigt Buestrøg, end ved Ynde i Foredraget, og erstattede Mangelen af andre Instrumenter ved et Slags dobbelte Toner, hvis Lige jeg aldrig havde hørt af nogen anden Mester. Derforuden havde han visse ejendommelige Manerer, som under den første Nyhed berøvede *Maren* – Terpsichore – min halve Opmærksomhed: han slog bestandig Takten baade med Hovedet og med Foden og accompanerede sit Instrument med et Slags Næsetoner, der lignede meget den dæmpede Snøvlen af en Sørgetrompet. Alligevel dansede Man ret lystigt til denne Musik lige indtil Morgenstunden, da nogle af Selskabet foreslog til en Afvexling at gjøre Julelege, ved hvilke der, som sædvanligt, vankede dygtigt Slikkerie: vi skriftede, gik den polske Kirkegang, stode paa den brede Steen, malte Sennop, hængte og faldt i Brønden indtil Vognene holdt for Døren, og jeg med et Hjerte saa blødt som smeltet Vox tog Afsked fra Tyreholm og dets fortryllende Fee, den dejlige *Maren Lammestrup*.

Dersom Nogen ønsker at vide, hvormed hendes Hr. Fader, Kammerraaden, Præsten og de andre gamle Herrer fordre Natten, da kan jeg derom aleneste berette: at jeg fra tvende Spilleborde i Balsalens Hjørner idelig hørte de for Uindviede mystiske Udtryk: „Klør, Ruder, Spar, Hjerter, Pas, Beet. Jeg bliver i dem, tag hjem, Klør Bonden, jeg har ham” og flere; og alt imellem forkyndte et Slag i Bordet, en Eed, en brølende Latter eller ogsaa en dyb Pause een eller anden vigtig Begivenhed; to eller tre Gange raabte Pastor *Ruricolus* overlydt „fy for al Landsens Parykker!” hvoraf jeg sluttede mig til, at hans Velærværdighed hver Gang maac have sat en stor og uforskyldt Beet.

Ved Afskeden indbød Kammerraaden samtlige Cavalierer til en Andejagt i Svirungaards Søe.

Jeg kan ikke med Rolighed slutte dette Capitel, før jeg har gjort Læseren meddeeltig i en Betragtning, der ved selvsamme Lejlighed næsten altid har fremstillet sig. Den er rigtignok hverken smuk eller lys; men den er naturlig og svarende til Sjælens Stemning Dagen efter en gennemvaaget, om just ikke gennemsviret Nat. Hvilken Forandring – har jeg tænkt – bevirker dog et Tidsrum af nogle faa Timer! Vi blive aldrig opmærksomme paa Tidens Hurtighed, med samt dens hurtige Virkninger paa os selv, der ellers synes os langsom-